

Posl. Šuklje poroča nadalje v imenu finančnega odseka, da je deželni šolski svet z noto dné 16. marca 1884., št. 432, naznanil deželnemu odboru, da je kranjska hranilnica iz svoje rezervne zaklade dovolila po 6000 gold. za leta 1884., 1885. in 1886. v ta namen, da se iz tega zneska podpirajo občine, katere stavljajo nova šolska poslopja. Toda hranilnica dovoljuje podpore za l. 1885. in 1886. le pod tem pogojem, da tudi dežela enako svoto daje iz deželnega fonda v isti namen. Deželni odbor je hranilniškemu vodstvu izrekel najtoplejšo zahvalo za ta velikodušni dar ter nasvetuje, da se vzame to poročilo v znanje. isto tako marg. štev. od 16 do 26, katere zadevajo šolske zgradbe; zbor pritrdi.

Posl. dr. vitez Bleiweis-Trsteniški poroča v imenu finančnega odseka o proračunih zakladov dobrodelnih zavodov za l. 1885. in stavi naslednje nasvete:

I. Proračun bolničnega zaklada za 1885. l. se potrди s potrebščino v znesku . . . 59.166 gold. 91½ kr. in zaklado v znesku . . . 10.378 „ 95 „

tedaj s primanjkljajem . . . 48.787 gold. 97½ kr. kateri se ima pokriti iz deželnega zaklada.

II. Proračun blazničnega zaklada za l. 1885. se potrди s potrebščino . . . 46.532 gold. 61 kr. in zaklado . . . 8.653 „ 51 „

tedaj s primanjkljajem . . . 37.879 gold. 10 kr. kateri se ima poravnati iz deželnega zaklada.

III. Proračun najdenišnega zaklada za l. 1885. se potrди s potrebščino . . . 6826 gold. 44 kr. in zaklado . . . 358 „ 20 „

tedaj s primanjkljajem . . . 6468 gold. 24 kr. kateri se ima pokriti iz deželnega zaklada.

IV. Proračun porodišnega zaklada za leto 1885. se potrди s potrebščino . . . 5448 gold. 5 kr. in zaklado . . . 905 „ 60 „

tedaj s primanjkljajem . . . 4542 gold. 45 kr. kateri se ima pokriti iz deželnega zaklada.

S tem so tudi rešene mariginalne številke 28, 29 in 32 iz §. 7. letnega poročila ter prošnja diurnista Frana Zalarja. (Konec prih.)

Zabavne stvari.

Nos.

Ruski spisal N. V. Gogolj, preložil L. Gorenjec, Podgoričan.

(Dalje.)

„Ničesar ne umejem do céla“ — povedal je nos. „Pojasnite mi vse določno“.

„Milostivi gospod“ — dejal je Kovalev o čutji posebne česti — „jaz ne znam, kako naj bi umel Vaše besede . . . Vsa resnica je, to podoba kaže, očita . . . ali vi bi radi . . . Znaj, da si ti prav moj nos!“

Nos je pogledal majorja ter namrščil obrvi.

„Vi se motite, milostni gospod, jaz sem sam svoj! Meju nama ne more biti nikakovih tesnih razmer. Če sodim po gumbih naše niže mondure, služite vi drugo oblast.“ Nos je povedal to in obrnil se v robo.

Kovalev je popolnem razmislil se, sam ni znal, kaj bi učinil in kaj mislil. Ta trenotek je začul ženske obleke prijeten šum: prikazala se je priletna dama, vsa ubrana v čipke, vsa brdka, belo okriljena, kar je jako ljubko pristovalo nje razmerni gibčnosti, in to, ker je imela rujav klobuk, legak, kakor kako rahlo pecivo. Za njo je vstopil se in odprl je tobačnico visok hajduk z velikimi salopami in s celo množino ovratnikov.

Kovalev je stopil bliže pred njo; pomolil jej je roko z batistasto naročko (manschette), popravil je na zlatem lancu svoje odlike, polaskal se po strani, obrnil zaničljivo v krilato damo, ki je, kakor kak pomladen cvet, na lahko sklonila se in sè svojo belo roko, sè svojimi poluprozračnimi prsti doteknila njegovih usten. Smeh Kovalevu je trajal dalje, ko je izpod svojega klobuka videl nje precej okroglo, jasno belo brado in nekoliko obličja, odičenega z barvo, ki se poraša z njo prve pomladne rože cvet; ali nenadoma je odskočil, kakor kakor bi bil spekel se. Spomnil se je, da tam, kjer je imel nos, ni ničesar, in solze so priblestele mu iz oči. Obrnil se je, zato da bi naravnost gospodu v monduri oponesel, da le spakuje se, da je državni svetnik, da je slepar in podlec in da ni nič družega, nego prav njegov nos. Ali nos je izginil: posrečilo se mu je, da je zgubil se, gotovo zopet kam na pohod.

To je Kovaleva pehnilo v obupnost. Pomeknil se je nazaj in na minoto ustavil med slopi (kolonada), skrbno je gledal na vse strani, ali zagleda, kje je njegov nos. Jako dobro je pomnil, da klobuk na njegovi glavi ima zrak in da je v monduri, prošiti sè zlatom, plašča ni pomnil, ni tega, ali ima kočijo pomalano, ni pomnil, ne konj, ni tega, ali ima na zadku kakega lakaja ali ne, in v kaki livreji. A kočij je drdralo nazaj in naprej toliko in urno tako, da je težko kaj opazil človek; pa da je tudi med kočijami izpoznal njegovo kočijo, ne imel bi bil nikakih sredstev, da bi bil ustavil jo. Dan je bil prekrasen in solnčen. Na nevskem prospektu je bila cela tema národa; dam je cel cvetoč pas vsipal se po vsem pločniku od Policijskega do Aničkega mosta. Opazil je znanega dvorskega svetnika, ki je imenoval ga podpolkovnika, zlasti — če je to bilo vpričo tujih osob. Opazil je tudi Jarigina, svojega velikega prijatelja. Tudi je opazil tovariša tisočnika, ki je bil na Kavkazi dobil prisedništvo, mahal je z roko, da bi prišel k njemu . . .

„A, za vraga!“ — izpregovoril je Kovalev. „Hoj, izvozček, vozi naravnost k policijskemu načelniku!“

Kovalev je sedel na drožko in izvozčku kriknil: „Vozi v Ivanovske ulice!“

„Ali je domá policijski načelnik?“ — povprašal je, ko je bil stopil v vežo.

„Ni domá ga ne“ — odgovoril je vratar — „prav kar se je odpeljal.“

„Torej prav kar.“

„Da“ — pritegnil je vratar — „ni še dolgo časa, kar je odpeljal se; da ste došli minoto poprej, pa bi bili sestali ga domá.“

Kovalev ni umeknil robca z obraza, sedel je na drožko in z obupnim glasom kriknil: „Vozi!“

„Kam?“ — povprašal je izvozčik.

„Vozi naravnost!“

„Kam — naravnost? — ali nazaj? — ali na desno ali na levo?“

Zbog tega vprašanja pa je osupnil Kovalev, da je zopet jel premišljati. O tem položaji je najbolj kazalo mu, da se oglasi redarstvu, ker je ta položaj imel res pravico, da bi bil redarstvu na brigi, a zlasti, ker je njega uredba bila mnogo natančnejša, nego po drugih mestih; a da bi bil Kovalev trudil se, da mu zadostitvo preskrbi načelništvo tega urada, ki je nos oglasil se mu, da bi ga služil, to bi bilo nepremišljeno bilo, zato ker je človek po odgovornosti, ki je bil dolžan jo nos, lahko sodil, da temu bitju ni nič svetega, in da bi utegnil legati in o tej priliki, kakor je legal, ko je trdil, da še nikoli ni videl ni svojega gospoda.

(Dalje prihodnjič.)